

Jézus, miután feltámadott, megjelent magdalai Máriának, majd két tanítványnak, de egyikük híradását sem hitték el a többiek.

Megjelent ezek után az együttlevő tizenegynek is és korholta Őket a hitetlenségükért, kemény-szívűségükért.

Manapság nem is értjük, hogy mire ez a korholás? Hírek és ál-hírek özönével körülvéve élünk és sok energiánkat felemészt annak mérlegelése, hogy mi igaz és mi nem. Büszkék vagyunk arra, hogy „én nem veszek be mindent”, „én nem hiszek el akármit”.

Miért ez a korholás, amikor csak egyszerűen normálisan kétkednek a tanítványok!

„Boldogok, akik nem láttak, és mégis hisznek!” – hangzik el Jézustól János evangéliumában Tamás felé.

Nem hiszem, hogy Jézus vakhitet kívánna tőlünk. A keresés, kutatás, fürkészás, mérlegelés jól összefér a hittel, a hit fejlődésével, erősödésével.

A hitetlenség és kemény-szívűség alkot egy olyan párost, amiért korholást kapunk, ami elvakít, amikor még a szemünk előtt zajló csoda, a jelnek felfogható történés sincs ránk semmilyen hatással.

Egy ember egyensúlyozgat a vasúti sínen. Egyszer csak félreecsúszik és beszorul a lába. Rángatja, erőlködik, de nem bír szabadulni. Észreveszi, hogy jön a vonat. Kétségbeesetten próbál szabadulni, de sehogy sem sikerül. A vonat vészesen közeledik. Jaj, Istenem, csak most segíts! Nem megy! Nem megy! Az utolsó pillanatban kiszabadul, félreugrik, a vonat nagy robajjal elhalad. Emberünk feléz, „köszönöm Isten, megoldottam magam is”.

Milyen hitre is vágyom? Amely bizonyos Istenünk jósága és szeretete felől. Amiből hála fakad. Amely bizalmat szavaz a másíknak. Ami nyitottá, optimistává, próbálkozóvá tesz. Ami elviseli a csalódást is. Amivel talpra állok, ha kell. Amely mer kérdezni, és megküzd a válaszokért...

Te milyen hitre vágysz? Mi táplálja?

Papp Gábor, Budapest